

Høringsnotat

Dato: 26. juni 2026

Saksnr: 26/3689

Høringsfrist: 1. oktober 2026

Forslag til endringer i personopplysningsloven – gjennomføring av forordning (EU) 2025/2518 om supplerende saksbehandlingsregler for håndhevelse av personvernforordningen

Innhold

1	Hovedinnholdet i høringsnotatet.....	2
2	Bakgrunn for høringsnotatet.....	2
3	Gjeldende rett	3
4	Innholdet i forordningen	5
4.1	Oversikt.....	5
4.2	Kapittel I: Alminnelige bestemmelser	5
4.3	Kapittel II: Krav til klager og tidlig løsning	6
4.4	Kapittel III: Samarbeid etter personvernforordningen artikkel 60.....	6
4.5	Kapittel IV: Regler om innsyn, beskyttelse av fortrolige opplysninger og tilsynsmyndighetenes samarbeidsmappe	9
4.6	Kapittel V: Tvisteløsning.....	10
4.7	Kapittel VI: Hastesaker.....	11
4.8	Kapittel VII: Alminnelige og avsluttende bestemmelser	11
5	Departementets vurdering	11
5.1	Gjennomføring i personopplysningsloven.....	11
5.2	Forvaltningsloven.....	12
5.3	Offentleglova.....	14
6	Økonomiske og administrative konsekvenser	15
7	Lovforslag.....	15

1 Hovedinnholdet i høringsnotatet

Justis- og beredskapsdepartementet foreslår i høringsnotatet her endringer i personopplysningsloven for å gjennomføre europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2025/2518 av 26. november 2025 om supplerende saksbehandlingsregler for håndhevelse av personvernforordningen (forordning (EU) 2016/679).

Forordning (EU) 2025/2518 ble vedtatt i EU 26. november 2025, og trådte i kraft 1. januar 2026. Den vil få anvendelse i EU fra 2. april 2027. Forordningen anses EØS-relevant og akseptabel for Norge, og det er ønskelig at den kan tre i kraft fra 2. april 2027. Departementet sender derfor forslag om lovendring på høring allerede nå.

Forordningen har som formål å sikre at nasjonale tilsynsmyndigheter har likere saksbehandling i grensekryssende saker, ved hjelp av visse felles regler om blant annet dokumenter som skal utveksles mellom tilsynsmyndigheter, frister, kontradiksjon for berørte parter og innsyn.

Hvis forordningen innlemmes i EØS-avtalen, må den gjennomføres i norsk rett slik den er. Departementet foreslår at forordningen gjennomføres ved inkorporasjon i personopplysningsloven. Departementet har ikke identifisert behov for andre regelverksendringer.

2 Bakgrunn for høringsnotatet

Forordningen som her foreslås gjennomført i norsk rett, supplerer forordning (EU) 2016/679 (personvernforordningen). Personvernforordningen gjelder «som lov» i kraft av personopplysningsloven § 1. For å sikre rettighetene til den enkelte krever personvernforordningen at statene utpeker en eller flere tilsynsmyndigheter, se artikkel 51. I Norge utøves denne rollen av Datatilsynet. I saker som involverer virksomheter og rettighetshavere («registrerte») i ulike stater, er det behov for koordinering mellom de ulike nasjonale datatilsynsmyndighetene. Personvernforordningen etablerer samarbeidsmekanismer for å møte dette behovet, se personvernforordningen kapittel VII.

Erfaringen siden personvernforordningen trådte i kraft i 2018, har synliggjort et behov for supplerende saksbehandlingsregler i grensekryssende saker. I den første rapporten om personvernforordningens virkning etter at den trådte i kraft, slo EU-kommisjonen blant annet fast at samarbeidsmekanismen i slike saker måtte bli mer effektiv, se COM/2020/264 (meddelelse fra Kommisjonen til Europaparlamentet og Rådet 24. juni 2020). Det ble pekt på at tilsynsmyndighetene manglet felles regler om vilkårene for at klager skulle tas til behandling. Det var også ulike regler om når rettigheter til kontradiksjon inntreder, og datatilsynsmyndighetene måtte forholde seg til ulike nasjonale regler om saksbehandlingsfrister. I 2023 foreslo Kommisjonen en forordning med supplerende regler, se COM/2023/348. Den 26. november 2025 ble forordning (EU) 2025/2518 vedtatt, i dette høringsnotatet også omtalt som saksbehandlingsforordningen. Forordningen er ment å bøte på noen av utfordringene som har blitt identifisert ved håndhevelsen av personvernforordningen i grensekryssende saker.

3 Gjeldende rett

Utgangspunktet etter EØS-retten er at statene har såkalt prosessuell autonomi. Med mindre noe annet følger av EØS-retten, er det opp til statene å fastsette saksbehandlings- og prosessregler og andre regler om håndhevingen av EØS-reglene nasjonalt. På personvernområdet innebærer det at Datatilsynets behandling av saker etter personvernforordningen i utgangspunktet reguleres av forvaltningsloven, og at tvistelovens regler gjelder der saker bringes inn for norske domstoler.

Etter personvernforordningen er utgangspunktet at tilsynsmyndighetene i de enkelte statene fører tilsyn på eget territorium, jf. artikkel 55. Samtidig oppstiller personvernforordningen en samarbeidsmekanisme i saker med «grenseoverskridende behandling». Hva som er grenseoverskridende behandling, er definert i personvernforordningen artikkel 4 nr. 23. Bestemmelsen oppstiller to alternativer:

- behandlingen skjer i forbindelse med en virksomhets etableringer i flere EØS-stater (bokstav a)
- behandlingen skjer i forbindelse med en virksomhets etablering i én EØS-stat, men behandlingen påvirker eller vil sannsynligvis påvirke personer i flere EØS-stater i betydelig grad (bokstav b).

Samarbeidsmekanismen gjelder likevel ikke for behandling av personopplysninger som utføres av offentlige myndigheter eller av private når behandlingsgrunnlaget er forordningen artikkel 6 nr. 1 bokstav c (rettslig forpliktelse) eller bokstav e (oppgaver i allmenhetens interesse og myndighetsutøvelse), jf. artikkel 55 nr. 2.

Overordnet skal samarbeidsmekanismen sikre at reglene tolkes og håndheves likt i hele EØS, samtidig som virksomheter som behandler personopplysninger på tvers av flere EØS-stater, bare skal trenge å forholde seg til én tilsynsmyndighet i saken. Dette er tilsynet i den staten hvor virksomheten har sin hovedetablering. Denne myndigheten kalles «ledende tilsynsmyndighet», jf. personvernforordningen artikkel 56. Det er den ledende tilsynsmyndigheten som koordinerer saken og som i utgangspunktet avgjør saken. Tilsynsmyndighetene i andre stater som berøres av saken, kalles «berørte tilsynsmyndigheter», og disse involveres på ulike måter i saksgangen.

Den som det behandles personopplysninger om (den registrerte), har rett til å klage til tilsynsmyndigheten der han eller hun har sitt vanlige bosted eller arbeidssted eller der den påståtte overtredelsen har funnet sted, jf. personvernforordningen artikkel 77. Personer i Norge som klager til Datatilsynet i en grensekryssende sak, kan forholde seg Datatilsynet i den videre saksgangen selv om en annen stats tilsynsmyndighet er ledende tilsynsmyndighet.

Personvernforordningen kapittel VII fastsetter detaljerte regler om samarbeidsmekanismen. Kapitlet gir også regler om Det europeiske personvernråd («Personvernrådet»), på engelsk kjent som European Data Protection Board («EDPB»). Nedenfor omtales de av reglene i personvernforordningen som er av særlig betydning for forordning (EU) 2025/2518.

Artikkel 60 regulerer samarbeidet mellom den ledende tilsynsmyndigheten og andre tilsynsmyndigheter i saker der flere EØS-stater er berørt. Det fastsettes at den ledende tilsynsmyndigheten skal samarbeide med de andre berørte

tilsynsmyndighetene og bestrebe seg på å oppnå enighet. Andre berørte tilsynsmyndigheter er forpliktet til å yte bistand. Forordningen har bestemmelser om den ledende tilsynsmyndighetens plikt til å forelegge utkast til avgjørelse for de berørte tilsynsmyndighetene, og den angir en frist for å komme med innsigelser til utkastet. Når alle berørte tilsynsorganer er enige eller det ikke har kommet innsigelser innen fristen, treffer den ledende tilsynsmyndigheten en avgjørelse og meddeler denne til den behandlingsansvarlige eller databehandleren, som plikter å gjennomføre de nødvendige tiltakene for å overholde avgjørelsen i alle stater de har virksomhet. Avgjørelsen skal også meddeles de berørte tilsynsmyndighetene, som blir bundet av den, og Personvernrådet. Tilsynsmyndigheten i staten der klagen er inngitt, meddeler avgjørelsen til klageren. Det er gitt egne regler om beslutningsmyndighet og meddelelse i de tilfellene en klage helt eller delvis avvises eller avslås.

Artikkel 61 regulerer plikten til å yte gjensidig bistand mellom nasjonale tilsynsmyndigheter og angir prosedyrer og frister som gjelder i den forbindelse. Alle tilsynsmyndigheter er forpliktet til å yte gjensidig bistand etter anmodning, med mindre de ikke har kompetanse til å gjennomføre tiltakene de er bedt om å iverksette, eller dersom det vil være i strid med forordningen, EØS-retten eller nasjonal rett å etterkomme anmodningen. Dersom en tilsynsmyndighet ikke underretter den anmodende tilsynsmyndighet om resultatene eller tiltakene som er truffet for å besvare anmodningen innen én måned, kan den anmodende tilsynsmyndigheten iverksette midlertidige tiltak på sitt territorium, og saken skal forelegges Personvernrådet for bindende avgjørelse.

Artikkel 62 gir regler for felles aktiviteter, herunder felles undersøkelser og felles håndhevingstiltak. Artikkelen inneholder bestemmelser om rett til deltakelse, om de forskjellige tilsynsmyndighetenes kompetanse og om erstatningsansvar. Dersom en behandlingsansvarlig eller databehandler har virksomhet i flere stater eller virksomheten i vesentlig grad berører et betydelig antall registrerte i flere stater, skal tilsynsmyndighetene i alle berørte stater ha rett til å delta. Hvilken myndighet som kan utøves av deltakerne i aktivitetene, avgjøres av vertsstatens lovgivning. Artikkel 63 fastslår at tilsynsmyndighetene skal samarbeide med hverandre.

For å bidra til en ensartet anvendelse av forordningen, er det opprettet en såkalt konsistensmekanisme hvor Personvernrådet er gitt en sentral rolle. Artikkel 65 og 66 er av betydning for forordning (EU) 2025/2518.

Artikkel 65 fastsetter at Personvernrådet skal kunne fatte avgjørelser dersom en ledende nasjonal tilsynsmyndighet ikke følger en innsigelse fra en annen berørt tilsynsmyndighet. Dette gjelder i tilfeller der det er uenighet om hvilken nasjonal tilsynsmyndighet som har kompetanse til å behandle saken, eller dersom en nasjonal tilsynsmyndighet ikke anmoder om eller ikke følger en uttalelse gitt i medhold av artikkel 64. Det fastsettes også saksbehandlingsregler, inkludert tidsfrister, for behandling av disse sakene. De nasjonale tilsynsmyndighetene kan ikke fatte avgjørelser i sakene mens saken er til behandling i Personvernrådet, og avgjørelsene er bindende for de nasjonale tilsynsmyndighetene. I artikkel 66 gis det anvisning på en hasteprosedyre som kan benyttes dersom det anses å være et akutt behov for å treffe tiltak. I disse tilfellene kan den nasjonale tilsynsmyndigheten treffe midlertidig tiltak med rettsvirkning på eget territorium, med en varighet på maksimalt tre måneder. Hvis tilsynsmyndigheten i et slikt

tilfelle anser at det omgående må treffes endelig tiltak, kan den anmode Personvernrådet om en hasteuttalelse eller en bindende hastebeslutning i saken.

Det europeiske personvernrådet er opprettet i medhold av personvernforordningen og regulert i artikkel 68 til 76. Personvernrådet er et eget rettssubjekt bestående av representanter fra nasjonale tilsynsmyndigheter og EUs datatilsyn (European Data Protection Supervisor – EDPS). Europakommisjonen har rett til å delta i Personvernrådets møter uten stemmerett. Personvernrådet assisteres av et sekretariat stilt til rådighet av EUs datatilsyn. Datatilsynet deltar fullt ut i Personvernrådets arbeid. Når det skal stemmes over en sak, teller likevel ikke Datatilsynets stemme, men Datatilsynet har rett til å få sin stemme protokollført.

4 Innholdet i forordningen

4.1 Oversikt

I dette punktet gis en oversikt over innholdet i forordning (EU) 2025/2518. Omtalen vil være noe mer detaljert for de reglene i forordningen som antas å påvirke eller gjøre unntak fra alminnelige regler. Forholdet mellom forordningen og gjeldende norske regler behandles i punkt 5.

Det foreligger ikke en norsk oversettelse av forordningen på nåværende tidspunkt. Omtalen i det følgende tar utgangspunkt i den danske språkversjonen. Dersom det fremmes en proposisjon med forslag om lov- og samtykkevedtak, vil det bli utarbeidet og vedlagt en norsk oversettelse. Den norske språkversjonen vil få samme gyldighet som versjonene på EU-språkene når den kunngjøres i EØS-tillegget til Den europeiske unions tidende etter innlemmelse i EØS-avtalen.

4.2 Kapittel I: Alminnelige bestemmelser

Det følger av **artikkel 1** at forordningen fastsetter saksbehandlingsregler for tilsynsmyndighetenes behandling av klager, undersøkelse av saker innledet på bakgrunn av klager og saker som innledes av tilsynsmyndighetene (såkalte *ex officio*-saker) etter personvernforordningen, når slike saker angår grenseoverskridende behandling av personopplysninger. Det presiseres også at forordningen gjelder beslutningen om at en sak angår grenseoverskridende behandling.

Artikkel 2 slår fast at definisjonene i personvernforordningen artikkel 4 gjelder tilsvarende ved anvendelse av forordning (EU) 2025/2518. I tillegg angis en definisjon av en «part, der er genstand for en undersøgelse». Det vises også til **artikkel 23** presiserer definisjonen i personvernforordningen artikkel 4 nr. 24 av hva som skal regnes som en «relevant og begrunnet innsigelse».

I **artikkel 3** oppstiller saksbehandlingsforordningen overordnede prinsipper. Nr. 1 angir at tilsynsmyndighetene skal behandle grensekryssende saker på en hensiktsmessig og effektiv måte, og at de skal samarbeide på en lojal og effektiv måte. Videre kan tilsynsmyndighetene slå sammen eller skille saker i overensstemmelse med nasjonale saksbehandlingsregler, så lenge dette ikke undergraver rettighetene til partene, jf. nr. 2. Det er også et prinsipp at den som har klaget inn en sak, utelukkende skal kunne forholde seg til den tilsynsmyndigheten vedkommende har klaget til, jf. nr. 3. Videre skal behandlingen av klager i grensekryssende saker alltid føre til en avgjørelse som er genstand for effektive

rettsmidler som nevnt i personvernforordningen artikkel 78, jf. nr. 4. Samtidig kan tilsynsmyndighetene, av hensyn til effektivitet og sett hen til sakens kompleksitet, også begrense omfanget av ytterligere innlegg i en sak, jf. nr. 5.

4.3 Kapittel II: Krav til klager og tidlig løsning

Forordningens **artikkel 4** bestemmer at en klage etter personvernforordningen som angår grenseoverskridende behandling, kan tas til behandling forutsatt at den inneholder opplysningene listet opp i artikkel 4 nr. 1 bokstav a til e.

Tilsynsmyndighetene kan ikke kreve andre opplysninger enn de som følger av forordningen, for at en sak skal kunne tas til behandling, men de kan anmode om ytterligere opplysninger, jf. artikkel 4 nr. 7. Bestemmelsen oppstiller minimumskrav til innholdet i klagen. Samtidig er det presisert at regler og krav som følger av nasjonale saksbehandlingsregler som gjelder for tilsynsmyndigheten klagen er inngitt til, fortsatt vil gjelde.

Artikkel 4 oppstiller også saksbehandlingsregler for innledende vurderinger av om klagens innhold er i samsvar med forordningen. Dersom tilsynsmyndigheten mener at en klage ikke oppfyller vilkårene i artikkel 4 nr. 1, skal tilsynsmyndigheten innen to uker underrette klageren om at saken ikke kan tas til behandling, og om årsaken til dette. Dersom de formelle kravene er oppfylt, skal tilsynsmyndigheten blant annet gjøre en foreløpig vurdering av om saken gjelder grenseoverskridende behandling og hvilken tilsynsmyndighet som er ledende tilsynsmyndighet. Med mindre saken følger prosedyren for «tidlig løsning» etter artikkel 5, skal saken som hovedregel videresendes til ledende tilsynsmyndighet innen seks uker etter at klagen er mottatt.

Artikkel 5 regulerer en mekanisme for «tidlig løsning» av klager som angår grenseoverskridende behandling og som gjelder utøvelse av den registrertes rettigheter etter personvernforordningen kapittel III. I visse situasjoner kan tilsynsmyndigheten som har mottatt klagen, eller den ledende tilsynsmyndigheten, på grunnlag av bevis, fastslå at den påståtte overtredelsen er brakt til opphør, og i så fall skal tilsynsmyndigheten anse klagen for ikke lenger å ha noen gjenstand. Klageren skal i så fall informeres om tilsynsmyndighetens vurdering, og har mulighet til å inngi innsigelse innen fire uker. Videre fremgår det av bestemmelsen at tilsynsmyndighetene, når det er relevant, kan oppmuntre til og legge til rette for at klager løses ved «tidlig løsning». Det er også presisert at slik tidlig løsning av en sak ikke avskjærer den ledende tilsynsmyndighetens myndighet etter personvernforordningen artikkel 58.

4.4 Kapittel III: Samarbeid etter personvernforordningen artikkel 60

4.4.1 Forenklet samarbeid

Forordning (EU) 2025/2518 har i **artikkel 6** bestemmelser om en prosedyre for forenklet samarbeid mellom ledende og berørte tilsynsmyndigheter. Bestemmelsen utfyller reglene i personvernforordningen artikkel 60. Anvendelse av prosedyren medfører unntak fra flere av reglene i saksbehandlingsforordningen, se artikkel 6 nr. 1 andre avsnitt. Den forenklete prosedyren kan benyttes i tilfeller der den ledende tilsynsmyndigheten mener at det ikke er rimelig tvil om «undersøgelens omfang» i en sak, og de rettslige og faktiske spørsmålene saken reiser, ikke krever ytterligere samarbeid med de berørte tilsynsmyndighetene. I vurderingen skal det

ses hen til om spørsmålene en sak reiser, er avklart i tilsynsmyndighetenes praksis. Der den ledende tilsynsmyndigheten ønsker å benytte den forenklete samarbeidsprosedyren, fastsetter artikkel 6 mer detaljerte saksbehandlingsregler, inkludert frister, for å sikre koordinering med berørte tilsynsmyndigheter og partenes rett til å bli hørt.

4.4.2 Supplerende saksbehandlingsregler for å oppnå enighet mellom tilsynsmyndighetene

Etter personvernforordningen artikkel 60 skal ledende og berørte tilsynsmyndigheter søke å oppnå enighet, og utveksle all relevant informasjon seg imellom, ved behandling av grensekryssende saker. Saksbehandlingsforordningen gir, i kapittel III avsnitt 2, supplerende regler i denne sammenheng. **Artikkel 7** klargjør at bestemmelsene i kapittel III avsnitt 2 ikke påvirker rettighetene til den som klager eller parter som er gjenstand for en undersøkelse. **Artikkel 8** presiserer at personvernforordningens bestemmelser om samarbeid i artikkel 60, 61 og 62 fortsatt gjelder.

I **artikkel 9** stilles det blant annet konkrete krav til hva slags opplysninger tilsynsmyndighetene skal utveksle seg imellom. Opplysningene skal utveksles så snart som mulig og senest innen én uke etter at opplysningene er tilgjengelige, med mindre annet følger av personvernforordningen. Ledende tilsynsmyndighet skal sikre at opplysningene gjøres tilgjengelige via samarbeidsmapper for hver enkelt sak, jf. **artikkel 26**.

For å legge til rette for felles forståelse av en sak på et tidlig stadium introduserer saksbehandlingsforordningen en ny plikt for ledende tilsynsmyndighet til å utarbeide et sakssammendrag i **artikkel 10**. Et slikt sammendrag skal forelegges de berørte tilsynsmyndighetene innen tre måneder etter det ble fastslått at organet er ledende tilsynsmyndighet. Bestemmelsen stiller innholdsmessige krav til sakssammendraget, samt nærmere regler og frister for deling av sammendraget, merknader fra berørte tilsynsmyndigheter og ledende tilsynsmyndighets oppfølging av disse.

Forordningen regulerer også tilfeller der tilsynsmyndighetene ikke kommer til enighet. **Artikkel 11** gir supplerende regler om prosessen for å anmode om gjensidig bistand og gjennomføring av felles tilsynsaktiviteter i tråd med personvernforordningen artikkel 61 og 62. Saksbehandlingsforordningen artikkel 11 nr. 6 presiserer når den ledende tilsynsmyndigheten skal anmode Personvernrådet om en bindende hastebeslutning i henhold til personvernforordningen artikkel 66 nr. 3.

Videre gir saksbehandlingsforordningen, i **artikkel 12**, supplerende regler om ledende tilsynsmyndighets plikt til å utarbeide et utkast til avgjørelse, som skal forelegges de berørte tilsynsmyndighetene i tråd med personvernforordningen artikkel 60 nr. 3. Etter artikkel 12 skal et slikt utkast i utgangspunktet foreligge innen 15 måneder etter at det ble fastslått at organet er ledende tilsynsmyndighet. Hvis sakens kompleksitet tilsier det, kan ledende tilsynsmyndighet forlenge fristen med 12 måneder. De berørte tilsynsmyndighetene kan inngi innsigelse mot fristforlengelsen. Hvis ledende tilsynsmyndighet ikke legger frem et utkast til avgjørelse innen den forlengede fristen, kan en tilsynsmyndighet som har varslet om at det er nødvendig å handle for å beskytte de registrertes rettigheter og friheter, treffe et foreløpig tiltak på sin medlemsstats territorium i samsvar med

personvernforordningen artikkel 55. I slike tilfeller antas vilkårene for å be Personvernrådet om å treffe en hastebeslutning etter personvernforordningen artikkel 66 for å være oppfylt.

Artikkel 13 fastsetter regler for situasjoner der den ledende tilsynsmyndigheten etter nasjonal rett er forpliktet til å innlede etterfølgende prosessuelle skritt, etter at avgjørelse i henhold til saksbehandlingsforordningen artikkel 18 eller 21 er fattet.

4.4.3 Rettslige konsekvenser av saksbehandlingsfristene

Saksbehandlingsforordningen kapittel III avsnitt 3 regulerer de rettslige konsekvensene ved oversitting av fristene som oppstilles i personvernforordningen og forordning (EU) 2025/2518.

Artikkel 14 slår fast at selv om det etter saksbehandlingsforordningen eller personvernforordningen artikkel 65 nr. 6 kreves at en tilsynsmyndighet tar et saksbehandlingsskritt innen en gitt frist, påvirkes ikke lovligheten eller gyldigheten av saksbehandlingsskrittet eller den endelige avgjørelsen av at saksbehandlingsskrittet er tatt etter utløpet av fristen.

Det følger likevel av **artikkel 15** at visse fristoversittelser kan tas i betraktning ved vurderingen av om retten til et effektivt rettsmiddel etter personvernforordningen artikkel 78 nr. 2 er utløst. Av denne bestemmelsen fremgår at enhver registrert har rett til et effektivt rettsmiddel dersom tilsynsmyndigheten ikke behandler saken eller ikke underretter klageren innen tre måneder om utfallet av saken eller om saksbehandlingsforløpet.

4.4.4 Supplerende saksbehandlingsregler ved hel eller delvis avvisning av eller avslag på klager

Avsnitt 4 i kapittel III gir saksbehandlingsregler der den ledende tilsynsmyndigheten akter å avvise eller avslå hele eller deler av en klage. Reglene supplerer personvernforordningen artikkel 60 nr. 8 og 9. Nr. 8 regulerer situasjoner hvor en klage avvises eller avslås i sin helhet, mens nr. 9 regulerer situasjoner hvor den ledende og de berørte tilsynsmyndighetene er enige om å avvise eller avslå deler av en klage og å behandle andre deler av en klage.

Artikkel 16 bestemmer at hvis den ledende tilsynsmyndigheten akter helt eller delvis å avvise eller avslå en klage, så skal den underrette tilsynsmyndigheten som mottok klagen, om sine foreløpige synspunkter før den forelegger et utkast til avgjørelse i henhold til personvernforordningen artikkel 60 nr. 3. Artikkel 16 i saksbehandlingsforordningen etablerer detaljerte regler for informasjonsutveksling mellom tilsynsmyndighetene og klageren for å sikre saksopplysning og kontradiksjon.

Artikkel 17 regulerer tilfeller der et revidert utkast til avgjørelse etter artikkel 60 nr. 5 i personvernforordningen går ut på helt eller delvis å avvise eller avslå en klage, og det foreligger nye forhold som klageren bør ha mulighet til å fremsette sine synspunkter på. I slike tilfeller skal tilsynsmyndigheten som klagen ble inngitt til, gi klageren mulighet til å fremsette sine synspunkter om de nye forholdene.

Der det fattes vedtak om hel eller delvis avvisning eller avslag på en klage i henhold til artikkel 60 nr. 8 og 9 i personvernforordningen, skal

tilsynsmyndigheten som har mottatt klagen, i henhold til **artikkel 18**, underrette klageren om hvilke rettsmidler klager har til rådighet i overensstemmelse med artikkel 78 i personvernforordningen.

4.4.5 Supplerende regler om utarbeidelse av avgjørelser

I kapittel III avsnitt 5 gis det supplerende saksbehandlingsregler i forbindelse med utarbeidelsen av avgjørelser som retter seg mot en part som er gjenstand for en undersøkelse, på ulike stadier av en sak.

Hvis ledende tilsynsmyndighet tar sikte på å konkludere med at personvernforordningen er overtrådt i en sak og skal forelegge et utkast til avgjørelse slik personvernforordningen artikkel 60 nr. 3 angir, skal det utarbeides et utkast til foreløpige konklusjoner. Dette reguleres av saksbehandlingsforordningen **artikkel 19**. Utkastet skal blant annet inneholde en beskrivelse av de faktiske omstendighetene og de rettslige vurderingene som ledende tilsynsmyndighet har lagt til grunn. Det skal også gis informasjon om eventuelle korrigerende tiltak som vurderes ilagt, se personvernforordningen artikkel 58 nr. 2. Hvis ledende tilsynsmyndighet vurderer å ilegge overtredelsesgebyr etter personvernforordningen artikkel 83, skal blant annet gebyrets størrelse angis. Utkastet til foreløpige konklusjoner skal forelegges for de berørte tilsynsmyndighetene og sakens parter, etter nærmere angitte frister. Partene skal samtidig gis innsyn i sakens dokumenter i samsvar med saksbehandlingsforordningen artikkel 24 og 25.

Artikkel 20 regulerer oversendelse av de foreløpige konklusjonene til klageren. I **artikkel 21** gis blant annet nærmere regler om frister og meddelelse til partene, i forbindelse med at det fattes en avgjørelse etter personvernforordningen artikkel 60, se nr. 7 og 9. **Artikkel 22** i forordning (EU) 2025/2518 regulerer retten til å bli hørt i situasjoner hvor det er utarbeidet et revidert utkast til avgjørelse i henhold til personvernforordningen artikkel 60 nr. 5.

4.5 Kapittel IV: Regler om innsyn, beskyttelse av fortrolige opplysninger og tilsynsmyndighetenes samarbeidsmappe

I forordning (EU) 2025/2518 kapittel IV gis regler om innsyn, beskyttelse av taushetsbelagte opplysninger og om tilsynsmyndighetenes såkalte samarbeidsmappe.

Artikkel 24 regulerer innsyn i sakens dokumenter. Etter nr. 1 utgjør sakens dokumenter de dokumenter ledende og andre berørte tilsynsmyndigheter har mottatt eller utarbeidet, og som den ledende tilsynsmyndigheten har samlet i løpet av undersøkelsen av saken. Det presiseres i nr. 1 andre avsnitt at en tilsynsmyndighets interne kommunikasjon ikke inngår i sakens dokumenter. Det følger av nr. 2 at den ledende tilsynsmyndigheten etter anmodning skal gi innsyn i sakens dokumenter til en part som er gjenstand for en undersøkelse, eller en klager hvor avgjørelsen kan påvirke vedkommendes interesser negativt, for å sette dem i stand til å utøve retten til å bli hørt. Der det finnes mer vidtgående innsynsregler etter den ledende tilsynsmyndighetens nasjonale rett, skal ikke artikkel 24 begrense disse rettighetene. Nr. 2 regulerer også håndteringen av innsynskrav. Bestemmelsen slår fast at det er den ledende tilsynsmyndigheten som gir innsyn til den som er gjenstand for undersøkelse, og at det er den tilsynsmyndighet som har mottatt klagen, som gir innsyn til klageren.

Begrensninger i innsynsretten følger av nr. 3 og 4. Av særlig betydning er nr. 3, som slår fast at det ikke gis innsyn i visse dokumenter eller deler av dokumenter selv om man etter EU-retten eller nasjonal rett i utgangspunktet har rett til innsyn i dem. Etter nr. 3 bokstav a kan det ikke gis innsyn i korrespondanse og drøftelser mellom tilsynsmyndighetene, og etter bokstav b kan det ikke gis innsyn i opplysninger som er fortrolige i henhold til artikkel 25 nr. 1. Videre oppstilles vilkårene for når det skal gis innsyn i relevante og begrunnede innsigelser fra andre tilsynsmyndigheter i artikkel 25 nr. 4.

Artikkel 25 regulerer hva som er fortrolige opplysninger, og hvordan de skal beskyttes. Nr. 1 bestemmer at opplysninger, dokumenter og deler av dokumenter er fortrolige dersom de utgjør forretningshemmeligheter som definert i direktiv (EU) 2016/943 eller opplysningene er taushetsbelagte etter nasjonal rett eller EU-retten. Videre fremgår av artikkel 25 nr. 2 at opplysninger som er innsamlet, utarbeidet eller mottatt av en tilsynsmyndighet i en grensekryssende sak, og som anses som taushetsbelagt etter artikkel 25 nr. 1, ikke kan videreformidles til eller gjøres tilgjengelig for en part som er gjenstand for undersøkelse, en klager eller en tredjepart, med mindre noe annet er fastsatt i unionsretten eller nasjonal rett. I artikkel 25 nr. 3 til 6 angis prosedyrer for å klarlegge om opplysninger som en tilsynsmyndighet mottar er taushetsbelagte. Blant annet skal den part som er gjenstand for undersøkelse, klager eller en tredjepart etter nr. 3 klart utpeke de opplysninger de anser som fortrolige. Etter nr. 7 er det tilsynsmyndigheten som mottar opplysningene, som avgjør om opplysningene eller de relevante og spesifikke delene av dokumentene er fortrolige og tar nødvendige tiltak for å beskytte dem. Av nr. 8 følger det at opplysninger som betraktes som fortrolige etter den nasjonale retten for den tilsynsmyndigheten som mottar dem og som utveksler opplysningene i henhold til personvernforordningen, fortsatt skal behandles som fortrolige av tilsynsmyndigheten som mottar dem.

I forbindelse med informasjonsutveksling mellom tilsynsmyndighetene skal ledende tilsynsmyndighet sikre at alle opplysninger som utveksles i henhold til artikkel 9, gjøres tilgjengelige via samarbeidsmapper for hver enkelt sak, jf. **artikkel 26**. Slike samarbeidsmapper skal føres i elektronisk form og være tilgjengelige for berørte tilsynsmyndigheter via fjerntilgang.

4.6 Kapittel V: Tvisteløsning

Forordning (EU) 2025/2518 kapittel V gir regler om tvisteløsning. De supplerer personvernforordningen artikkel 65, som gir regler for i hvilke tilfeller Personvernrådet kan løse uenigheter mellom tilsynsmyndighetene. Etter artikkel 65 kan Personvernrådet fatte bindende avgjørelser i tilfeller der en ledende tilsynsmyndighet ikke følger en innsigelse fra en berørt tilsynsmyndighet (nr. 1 bokstav a), dersom det er uenighet om hvilken tilsynsmyndighet som har kompetanse med hensyn til hovedvirksomheten (nr. 1 bokstav b), eller dersom en tilsynsmyndighet ikke anmoder om eller ikke følger en uttalelse fra Personvernrådet i tråd med artikkel 64 (nr. 1 bokstav c).

Artikkel 27 gir supplerende regler for saksbehandlingen i en sak som kan lede frem til avgjørelse av Personvernrådet etter personvernforordningen artikkel 65 nr. 1 bokstav a, herunder om frister og hvilken informasjon som skal forelegges for Personvernrådet. **Artikkel 28** fastsetter regler for å sikre kontradiksjon i saker som behandles av Personvernrådet etter artikkel 65 nr. 1 bokstav a.

I **artikkel 29** reguleres hvilke opplysninger og dokumenter tilsynsmyndigheten som forelegger et spørsmål i henhold til personvernforordningen artikkel 65 nr. 1 bokstav b, skal gi til Personvernrådet.

Tilsvarende regulerer **artikkel 30** hvilke opplysninger og dokumenter Personvernrådet skal motta når et forhold forelegges etter personvernforordningen artikkel 65 nr. 1 bokstav c.

4.7 Kapittel VI: Hastesaker

Personvernforordningen artikkel 66 gjør unntak fra konsistensmekanismen i artikkel 63 til 65, og åpner for at den berørte tilsynsmyndigheten i særlige tilfeller kan treffe midlertidige tiltak med rettsvirkning på eget territorium ved et akutt behov. Slike tiltak har en gyldighetsperiode på høyst tre måneder. Tilsynsmyndigheten som har truffet et slikt midlertidig tiltak, kan be Personvernrådet om å treffe en bindende hastebeslutning, jf. artikkel 66 nr. 2. Etter nr. 3 kan enhver tilsynsmyndighet på nærmere vilkår anmode Personvernrådet om en hasteuttalelse eller en bindende hastebeslutning. Forordning (EU) 2025/2518 kapittel V gir supplerende regler om saksbehandlingen i slike hastesaker.

I forordning (EU) 2025/2518 **artikkel 31** gis supplerende saksbehandlingsregler ved anmodning om en hasteuttalelse fra Personvernrådet etter personvernforordningen artikkel 66 nr. 2. Supplerende saksbehandlingsregler ved anmodning om en bindende uttalelse etter personvernforordningen artikkel 66 nr. 2 reguleres i **artikkel 32**. Tilsvarende gis det, i **artikkel 33**, supplerende regler ved anmodning om hasteuttalelse eller bindende hastebeslutning etter personvernforordningen artikkel 66 nr. 3. Det gis blant annet regler om hva anmodningene til Personvernrådet skal inneholde, og tilhørende frister.

4.8 Kapittel VII: Alminnelige og avsluttende bestemmelser

Det avsluttende kapittel VII i forordning (EU) 2025/2518 inneholder bestemmelser om hva Personvernrådets årlige rapport etter personvernforordningen artikkel 71 skal inneholde (**artikkel 34**), og at kommisjonens rapport etter personvernforordningen artikkel 97 skal inneholde en evaluering av hvordan forordning (EU) 2025/2518 anvendes og fungerer (**artikkel 35**). Det gis også overgangsbestemmelser (**artikkel 36**) og bestemmelser om ikrafttredelse og anvendelse (**artikkel 37**).

5 Departementets vurdering

5.1 Gjennomføring i personopplysningsloven

Dersom forordning (EU) 2025/2518 inntas i EØS-avtalen, skal den etter EØS-avtalen artikkel 7 gjennomføres i nasjonal rett «som sådan». Departementet mener at gjennomføringen bør skje ved inkorporasjon i en ny § 20 a i personopplysningsloven. Forslag til utforming av lovbestemmelse er inntatt i punkt 7 nedenfor. Ved en slik inkorporasjon vil forordningen gjelde som lov.

Etter departementets vurdering krever ikke forordningen supplerende nasjonalt gjennomføringsregelverk. Den åpner heller ikke for noen nasjonale unntak.

Ved inkorporering vil forordning (EU) 2025/2518 gjelde side om side med annen lovgivning. Den vil få anvendelse i grensekryssende saker i henhold til artikkel 1. På noen punkter vil forordningen gi regler for disse sakene som kan avvike fra det som ellers ville fulgt av forvaltningsloven og andre regler. Forordningen vil i så fall gå foran som spesialregulering. Departementet har vurdert om dette bør presiseres uttrykkelig i loven, men mener at det ikke er nødvendig eller hensiktsmessig. Sakstypene hvor forordningen vil komme til anvendelse, er relativt veldefinerte og begrensede, og reglene retter seg ikke mot andre offentlige myndigheter enn Datatilsynet.

Etter departementets vurdering er det heller ikke nødvendig eller hensiktsmessig å henvise til forordningen i forvaltningsloven, offentleglova eller annet regelverk. Departementet kan ikke se at det vil bidra nevneverdig til å tilgjengeliggjøre særreglene i forordningen. For de fleste vil informasjon fra Datatilsynet uansett være det viktigste i praksis.

I det følgende fremheves noen punkter hvor departementet har identifisert at forordningens regler kan innebære visse unntak fra alminnelige regler. Det bes om høringsinstansenes syn på om det er andre regler som kan bli påvirket, og om i det så fall kan være behov for regelverksendringer for å sikre at forordningen får effektivt gjennomslag.

5.2 Forvaltningsloven

Partsinnsyn og taushetsplikt

Forordningen artikkel 24 gir, som nevnt i punkt 4.5, regler for innsyn («aktindsigt») i sakens dokumenter («administrative sagsakter»). I tillegg til å definere hva som skal utgjøre sakens dokumenter, gis regler om innsyn for parten som undersøkes, og for klager når avgjørelsen kan påvirke klagers interesser negativt. Det fremgår samtidig av artikkel 24 nr. 2 andre avsnitt at der den ledende tilsynsmyndigheten er underlagt regler om innsyn i nasjonal rett som er gunstigere enn forordningens, skal de nasjonale reglene fortsatt gjelde. Det vil si at hvis forvaltningsloven gir bedre rett til partsinnsyn enn forordningen, vil forvaltningsloven i utgangspunktet gå foran forordningen i sakene der Datatilsynet er ledende tilsynsmyndighet.

I sakene der Datatilsynet er berørt tilsynsmyndighet, skal spørsmålet om partsinnsyn avgjøres av den ledende tilsynsmyndigheten, som gir innsyn i de «administrative sagsakter», jf. forordningen artikkel 24 nr. 2. Innsynsretten vil da bero på minimumsreglene i forordningen eller eventuelle gunstigere nasjonale regler hos den ledende tilsynsmyndigheten. Den praktiske betydningen av dette er at det kan gjelde andre vilkår for partsinnsyn for den som klager til Datatilsynet i en grensekryssende sak der en tilsynsmyndighet i en annen stat er ledende tilsynsmyndighet, sammenlignet med en situasjon hvor Datatilsynet skulle gitt innsyn i den grensekryssende sakens dokumenter etter forvaltningsloven. Etter forordningens minimumsregler er det en forutsetning for innsyn at avgjørelsen i saken kan påvirke klagers interesser negativt. Forvaltningsloven oppstiller ikke et slikt vilkår. Samtidig mottar Datatilsynet få dokumenter som berørt myndighet i dag. Etter forordningen vil Datatilsynet motta flere dokumenter som berørt myndighet, men innsyn for klager i Norge vil følge forordningens regler. Den reelle endringen i innsynsretten for klager i Norge antas å være liten.

Artikkel 24 nr. 3 angir enkelte dokumenttyper som er unntatt fra innsyn uavhengig av om det kan gis innsyn etter nasjonal rett eller EU-retten. Gitt forordningens regulering av innsyn, vil regelen primært få praktisk betydning i grensekryssende saker hvor Datatilsynet er ledende tilsynsmyndighet. Den videre drøftelsen vil derfor knytte seg til den situasjonen.

Etter artikkel 24 nr. 3 bokstav a skal det ikke gis innsyn i korrespondanse og drøftelser mellom tilsynsmyndighetene. Begrensningen er begrunnet i behovet for en åpen dialog i samarbeidet mellom de ulike nasjonale tilsynsmyndighetene. Departementet legger til grunn at dette unntaket i det vesentlige ikke innebærer noen nye begrensninger i innsynsretten sammenlignet med unntaksadgangen som allerede følger av forvaltningsloven § 19 første ledd bokstav a, jf. offentleglova § 20 første ledd bokstav b. Departementet antar at Datatilsynet fortsatt vil kunne gi innsyn i faktiske opplysninger.

Etter ordlyden i artikkel 24 nr. 3 bokstav b skal også «fortrolige opplysninger» unntas fra innsyn. Hva som regnes som «fortrolige opplysninger», er angitt i artikkel 25 nr. 1. Regelen skal sikre at tilsynsmyndighetene får tilgang på de opplysningene de trenger, ved at virksomheter og andre kan inngi opplysninger i tillit til at opplysningene beskyttes også når de deles over landegrensene.

For det første skal opplysninger som er forretningshemmeligheter etter direktiv (EU) 2016/943, anses som fortrolige. Direktivet er gjennomført i norsk rett gjennom forretningshemmelighetsloven, men det følger av artikkel 1 nr. 2 bokstav c at direktivet ikke berører anvendelsen av regler som pålegger offentlige myndigheter å gi videre opplysninger de har, eller som gir offentlige myndigheter adgang til å gi slike opplysninger videre. I dag er det allerede unntak for innsyn i forretningshemmeligheter etter forvaltningsloven § 13 første ledd nr. 2. I den grad definisjonen av forretningshemmelighet etter direktivet skulle favne noe videre enn den etter forvaltningsloven, vil saksbehandlingsforordningen kunne medføre visse nye begrensninger i partsinnsyn i grensekryssende saker.

For det andre skal opplysninger som er ansett fortrolige etter andre deler av EU-retten eller av nasjonal rett i den staten der opplysningene er inngitt, anses som fortrolige etter artikkel 25 nr. 1. Etter ordlyden i artikkel 24 nr. 3 skal slike opplysninger være unntatt fra innsyn, men fortalen punkt 56 synes å forutsette at unntak fra innsyn kun er aktuelt der innsyn i opplysningene vil være til betydelig skade for angitte typer rettssubjekter. Der Datatilsynet mottar opplysninger fra en utenlandsk tilsynsmyndighet som er taushetsbelagt etter nasjonal rett i avsenderlandet, vil også Datatilsynet måtte behandle opplysningene som fortrolige, jf. artikkel 25 nr. 8, og dermed nekte partsinnsyn. Ordningen er begrunnet i at aktører som deler opplysninger, bør kunne forvente samme nivå av fortrolighet som i det landet de befinner seg i, selv om saken er grensekryssende og tilsynsmyndigheter i andre land får tilgang til opplysningene. I dag mottar Datatilsynet i liten grad slike opplysninger, men det vil trolig endre seg med forordning (EU) 2025/2518. Departementet bemerker at forvaltningsloven på nærmere vilkår gir hjemmel for å unnta denne typen opplysninger også i dag, jf. forvaltningsloven § 19 første ledd bokstav a, jf. offentleglova § 20 første ledd bokstav b.

Forordningen har også mer generelle regler om beskyttelse av «fortrolige opplysninger», se punkt 4.5 over og punkt 5.3 nedenfor. Det følger av artikkel 25 nr. 2 at med mindre noe annet er fastsatt i nasjonal rett eller EU-retten, kan

tilsynsmyndigheten ikke gi parter, klagere eller tredjeparter innsyn i opplysninger som er fortrolige etter artikkel 25 nr. 1. Forholdet mellom unntaket fra innsyn etter artikkel 24 nr. 3 og forbeholdet om at annet kan reguleres i EU-retten eller nasjonal rett etter artikkel 25 nr. 2, fremstår ikke klart fra forordningen. Departementet vil likevel anta, i lys av den klare ordlyden i artikkel 24 nr. 3 bokstav b, at det ikke kan gis innsyn etter forvaltningsloven i dokumenter som inneholder opplysninger som er fortrolige etter forordning (EU) 2025/2518 artikkel 25 nr. 1. Det må antas at slike opplysninger, i alle fall som utgangspunkt, skal anses underlagt lovbestemt taushetsplikt.

Avvisning

Det følger av forordning (EU) 2025/2518 artikkel 4 at Datatilsynet vil ha en plikt til å avvise en klage innen to uker om den mangler visse opplysninger. Hvis bestemmelsen tas på ordet, vil det ikke åpnes for retting av klagen etter to uker. Etter omstendighetene kan det innebære en viss begrensning i den alminnelige veiledningsplikten etter forvaltningsloven § 11. Klager må i stedet inngi ny klage.

Klage

Personopplysningsloven § 22 andre ledd første punktum bestemmer at Personvernemnda avgjør klager over Datatilsynets vedtak med mindre noe annet er særskilt fastsatt. Andre punktum bestemmer at Datatilsynets vedtak etter personvernforordningen artikkel 56 og kapittel VII ikke kan påklages til Personvernemnda. Departementet legger til grunn at formålet med andre punktum også gjør seg gjeldende for avgjørelser etter forordning (EU) 2025/2518. Departementet ber om høringsinstansenes syn på om det bør presiseres i andre punktum at avgjørelser etter saksbehandlingsforordningen ikke kan påklages til Personvernemnda.

5.3 Offentleglova

Saksbehandlingsreglene i forordning (EU) 2025/2518 innebærer at Datatilsynet under behandlingen av grensekryssende saker vil få tilsendt flere fortrolige opplysninger enn under dagens saksbehandlingsregime. For å sikre at fortrolige opplysninger kan deles på tvers av landegrenser, slår artikkel 25 nr. 2 fast at tilsynsmyndigheten ikke kan gi parter, klagere eller tredjeparter innsyn i opplysninger som er fortrolige etter artikkel 25 nr. 1, med mindre noe annet er fastsatt i nasjonal rett eller EU-retten. Som nevnt i punkt 5.2 må det antas at opplysninger som er fortrolige etter forordningen, i alle fall som et utgangspunkt skal anses underlagt lovbestemt taushetsplikt også etter norsk rett. Etter offentliglova § 13 er opplysninger som er «underlagde teieplikt i lov eller i medhald av lov», unntatt fra allmennhetens innsyn. Forretningshemmeligheter i forvaltningslovens forstand er taushetsbelagt og skal unntas fra innsyn også etter gjeldende rett. Departementet legger til grunn at opplysninger som er taushetsbelagt etter avsenderstatens rett, som et utgangspunkt kan unntas fra innsyn også i dag, jf. offentliglova § 20 første ledd bokstav b. Inkorporering av forordning (EU) 2025/2518 synes samlet sett å få begrenset praktisk betydning for allmennhetens tilgang på informasjon.

6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Gjennomføring av forordning (EU) 2025/2518 i norsk rett vil få betydning for Datatilsynets behandling av grensekryssende saker, både som ledende og berørt tilsynsmyndighet. Forordningen oppstiller blant annet flere konkrete og til dels korte frister som Datatilsynet må forholde seg til på ulike stadier av saksbehandlingen. Det innføres også andre nye plikter, som plikt for ledende tilsynsmyndighet til å utarbeide sakssammendrag, som skal forelegges berørte tilsynsmyndigheter på et tidlig stadium. Videre legger forordningen opp til en mer omfattende og hyppig informasjonsutveksling mellom ledende og berørte tilsynsmyndigheter enn i dag. Tilsynsmyndighetene skal dele all relevant informasjon de mottar i saken så raskt som mulig og senest én uke etter mottak. En konsekvens av dette er at Datatilsynet i større omfang enn tidligere vil måtte oversette dokumenter til engelsk, som er tilsynsmyndighetenes felles arbeidsspråk.

På denne bakgrunn mener departementet at gjennomføring av saksbehandlingsforordningen i norsk rett vil få ressursmessige konsekvenser for Datatilsynet. Det er samtidig krevende å anslå det konkrete ressursbehovet før forordningen har virket over noe tid. Ressursbehovet vil blant annet avhenge av hvor mange grensekryssende saker Datatilsynet er henholdsvis ledende og berørt tilsynsmyndighet i, og hvor omfattende sakene er. Datatilsynet har opplyst at de er ledende tilsynsmyndighet i ca. 15 til 25 nye saker per år, og berørt tilsynsmyndighet i ca. 370 til 400 nye saker per år. Eventuelle behov for økte ressurser foreslås dekket innenfor Digitaliserings- og forvaltningsdepartementets gjeldende budsjetterammer.

7 Lovforslag

I lov 15. juni 2018 nr. 38 om behandling av personopplysninger skal ny § 20 a lyde:

§ 20 a Gjennomføring av forordning (EU) 2025/2518

Forordning (EU) 2025/2518 om supplerende saksbehandlingsregler for håndhevelse av forordning (EU) 2016/679, som inntatt i EØS-avtalen vedlegg XI nr. [...], gjelder som lov. Forordningen gjelder med tilpasningene som følger av vedlegg XI, protokoll 1 til avtalen og avtalen for øvrig.